ΗΤΤΗΜΕΝΟΙ ΔΡΑΚΟΙ

Όλοι άνθρωποι αντιμετωπίζουν καθημερινά δυσκολίες και προβλήματα που τους απογοητεύουν και τους αποθαρρύνουν. Μήπως όμως η ζωή είναι ένα παραμύθι;

Ο συγγραφέας Τσέστερτον κάποτε έγραψε: τα παραμύθια δεν διδάσκουν στα παιδιά ότι υπάρχουν δράκοι. Τα παιδιά ήδη ξέρουν ότι υπάρχουν δράκοι. Τα παραμύθια διδάσκουν στα παιδιά ότι οι δράκοι μπορούν να νικηθούν. Το συμπέρασμα που προκύπτει από τις παραπάνω δύο προκείμενες φαίνεται να μην είναι λογικό όταν κάποιος το διαβάζει για πρώτη φορά.

Αλλά αν και η λέξη δράκος αναφέρεται- με την κυριολεκτική της έννοια πάντα- στο φτερωτό σαρκοβόρο τέρας που πετούσε φλόγες η πραγματικότητα είναι τελείως διαφορετική. Δράκος είναι ο φόβος που πιάνει τον οποιοδήποτε, η στιγμή αδυναμίας. Μια αδυναμία που εμφανίζεται ξαφνικά και φωλιάζει μέσα στον καθένα αναγκάζοντας τον να απαρνηθεί όλα όσα στην πραγματικότητα πιστεύει. Οι φλόγες των πραγματικών δράκων πάντως δημιουργούν μεγαλύτερες "πληγές" από αυτές των παραμυθιών: η χαμηλή αυτοεκτίμηση, οι χαμένες ώρες εξαιτίας της έλλειψης αυτοσυγκέντρωσης, η ραθυμία και η απροθυμία για όλα. Όλοι ξέρουν για ποιο πράγμα μιλάω. Είναι αυτές οι στιγμές τις ημέρες που διαρκούν αιώνες και που για κάποιον, οποιονδήποτε λόγο νιώθεις ότι καταρρέεις. Είτε αυτός είναι ένας ξαφνικός καυγάς με φίλους, οικογένεια, είτε η πίεση για το σχολείο, φροντιστήριο, πτυχίο κ.λ.π., κ.λ.π., κ.λ.π., όλοι έχουμε νιώσει ίσως και νιώθουμε καθημερινά αυτό το φόβο λογικό ή μη.

Δεν πρέπει να στεναχωριόμαστε για πράγματα που έχουν συμβεί γιατί δεν αλλάζουν και δεν πρέπει να στεναχωριόμαστε γι αυτά που δεν έχουν συμβεί γιατί δεν ξέρουμε πότε θα συμβούν. Αλλά όσο λογικό κι αν ακούγεται τώρα αυτό δεν το θυμάται κανένας. Ποτέ. Πάντα θα φταίει κάτι. Κυρίως η κοινωνία, τα πρότυπα ομορφιάς, οι οικονομικές δυσκολίες, η ανάπτυξη της τεχνολογίας... ναι- όλα τα θέματα της έκθεσης που γράφουμε στο σχολείο- καταλήγουν να είναι η αιτία της μιζέριας που απλώνεται παντού. Γεμίζουμε το μυαλό μας με στερεότυπες αιτίες, εκφράσεις όπως ξεκινάμε όλοι την έκθεση με τον ίδιο τρόπο, "*στις μέρες μας πράγματα θυσιάζονται στον βωμό της καταναλωτικής κοινωνίας".* Αλλά όπως τα παραμύθια δεν γράφονται από την πλευρά του κακού και όπως ποτέ δεν φαίνεται αρκετά σημαντικό να μάθουμε γιατί συνέβη ο, τι συνέβη, έτσι και στη ζωή, το σύμπαν δεν ενδιαφέρεται για τις χαζές δικαιολογίες που προσφέρουμε απλόχερα στον εαυτό μας στην προσπάθεια να αρνηθούμε την πικρή αλήθεια.

Δεν φταίει κανένας πέρα από το κεφάλι μας. Από ένα κεφάλι που έμαθε να είναι σκυμμένο και να καθοδηγείτε, που σταμάτησε να ονειρεύεται, να ελπίζει ή να πιστεύει στο happy ending. Και γιατί; Για να νιώσουμε πιο ώριμοι και ανεξάρτητοι. Αποζητούμε μια ανεξαρτησία που μας τρομάζει και δεν υπάρχει τίποτα πιο αποθαρρυντικό από αυτή την κρίση ταυτότητας που όλοι μας κάποια στιγμή περνάμε. Θέλοντας ή όχι. Επιζητάμε το ρεαλισμό στα πάντα, κριτικάροντας ταινίες και βιβλία επειδή δεν είναι αρκετά αληθοφανή, επειδή παρουσιάζουν μια ζωή εξιδανικευμένη.

Είναι τελείως διαφορετικό να πιστεύεις σε μια τέλεια ζωή και τελείως διαφορετικό να την αποζητάς. Να ξέρεις ότι αξίζεις παραπάνω και να το ψάχνεις. Δεν πρέπει να δέχεσαι λιγότερα από ότι αξίζεις και αν η ίδια η ζωή δεν σου δώσει τόσα όσα επιθυμείς πρέπει να τα κυνηγάς. Δεν υπάρχουν υπερβολικά υψηλοί στόχοι, ούτε υπερβολική προσπάθεια.

Ο πραγματικός φόβος δεν θα έπρεπε να είναι η αποτυχία αλλά η απόλυτη μετριότητα, μια δίχως ρίσκο, δίχως προκλήσεις, δίχως ενδιαφέρον. Ο φόβος του να ζεις μια μέτρια ζωή, με ένα μέτριο επάγγελμα που δεν σ' ευχαριστεί και ικανοποιεί και μετά να παθαίνεις με έναν μέτριο θάνατο.

Ο Van Gogh, για παράδειγμα, θεωρούσε το ίδιο· πίστευε ότι δεν είχε κάποιο ταλέντο αλλά αντίθετα ήταν μέτριος σε όλα, φτωχός και μόνος. Έζησε μόνος, πέθανε μόνος, διωγμένος από μια κοινωνία που δεν μπορούσε να τον δεχτεί γι' αυτό που πραγματικά ήταν. Αλλά ακόμα και αν οι άνθρωποι προσπαθούσαν να τον πείσουν ότι δεν ήταν αρκετός, ότι δεν άξιζε όσο οι ίδιοι δεν τα παράτησε ποτέ και το αποτέλεσμα ήταν τα έργα του να εκτίθονται σε μουσεία και συλλογές. Μεταμόρφωσε τον πόνο της ζωής του σε εκστατική ομορφιά. Ο πόνος είναι εύκολο να αποτυπωθεί αλλά είναι δύσκολο να τον χρησιμοποιήσεις ως ώθηση και εργαλείο για να αγγίξεις την χαρά και την ομορφιά του σύμπαντος... και ελάχιστοι άνθρωποι κατέχουν αυτή τη δύναμη ψυχής.

Δεν είμαστε αναγκασμένοι, λοιπόν, να χάσουμε τις αξίες μας στον βωμό της υλιστικής και αγχωτικής κοινωνίας. Δεν μας το επιβάλει η κοινωνία ούτε η ίδια η μοίρα. Και όπως είπε και ο Στίβεν Χόκινγκ: "Όσο άσχημη κι αν φαίνεται η ζωή υπάρχει πάντα κάτι που μπορείς να κάνεις και να πετύχεις σε αυτό. Γιατί όπου υπάρχει ζωή, υπάρχει ελπίδα."

Κωνσταντίνα Τέλιου

Β' Λυκείου